

MIRE LEHET BÜSZKE A MAGYAR?

Az olvasó bizonyára megfigyelte élete során, hogy a magyar szavaknak mindig csak valamely más nyelvből való átvételéről hallunk mindenféle fórumon: ezt a szót is átvettük, azt a szót is átvettük, amazzt a szót is átvettük valahonnan. Hogy pedig mely szó magyar, nos, erről aligha hallott valaki is, akárcsak egy szót is. Ez alapján a magyar ember természetesen véli úgy, hogy a magyar nyelv, szókinccs nem régi, nem eredeti, hanem alávetett, másodrangú: számtalan nyelvből véletlenszerűen összehordott, fésületlen egyveleg. Ezzel szemben más nyelvekről, pl. szláv, angol, francia, latin stb. nyelvekről a magyar tudomány fellegvára olyan képet tár elénk, mintha ezek viszont ősi eredetű, kiérlelt nyelvek lennének, a világ műveltségének oszlopai, s számunkra e nyelvek pompája csak utolérhetetlen mérce lehet.

Ebbe a véleménybe mindenki belenyugszik, hiszen minden rangú és rendű magyar tudományos fórum ezt hirdeti, a tankönyvekben is ezt tanítják nekünk itt Magyarországon. Tehát magyar tudományos vélemény a magyar nyelv alacsonyrendű volta.

De mit mondanak a külföldiek a magyar nyelvről? Néhány idézet:

- Grimm Jakab meseíró (XIX. század), aki egyben az első német tudományos nyelvten megalkotója is: „a magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet”.
- N. Erbersberg bécsi tudós (XIX. század): „Olyan a magyar nyelv szerkezete, mintha nyelvészek gyülekezete alkotta volna, hogy meglegyen benne minden szabályosság, tömörség, összhang és világosság.”
- George Bernard Shaw drámaíró (az amerikai CBC-nek adott interjújában sokkal bővebben kifejtve) mondta: „Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi erőttől duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit.”
- Grover S. Krantz amerikai kutató: „A magyar nyelv ősisége Magyarországon /.../ meglepő: úgy találom, hogy átmeneti kőkori nyelv, megelőzte az újkőkor kezdetét /.../ az összes helyben maradó nyelv közül a magyar a legrégebbi.”
- Ove Berglund svéd orvos és műfordító: „Ma már, hogy van fogalmam a nyelv struktúrájáról, az a véleményem: a magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke.” (Magyar Nemzet 2003. XII. 2. 5. o.)
- Teller Ede atomfizikus halála előtt pár évvel ezt mondta Pakson: „...Új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar.” (Mai Nap, Budapest, 1991. 9.) A későbbiekben látni fogjuk, ez koránt sem üres udvariaskodás – Teller Ede sohasem beszélt a levegőbe –, hanem utána nézhetett, hogy mely nyelvből merítve váltak kultúrnyelvvé a mai „nagy” nyelvek, vagyis hogy melyik a mai műveltséget megteremtő, kiérlelt ősnyelv.

Itt valami nagy titok lappang. Mert nem különös-e, hogy a magyar tudomány minden erőt bevetve igyekszik lealacsonyítani a magyar nyelvet (s mi fizetjük ennek költségeit), a külföldi szakvélemények pedig mély meghajlások a magyar nyelv nagyszerűsége, egyedülállósága és ősi volta előtt, mi több, mint látjuk, van ki a Kárpát-medence-i ősi voltát hirdeti.

Ám általában véve is érdemes felfigyelni nyelvünk teremtő erejét magasztaló véleményekre:

- Isaac Asimov sci-fi író: "Az a szóbeszéd járja Amerikában, hogy két intelligens faj létezik a földön: emberek

és magyarok."

– Enrico Fermi olasz atomfizikustól mikor megkérdezték, hogy hisz-e az űrlakókban, azt válaszolta: "Már itt vannak, magyaroknak nevezik őket!"

– A magyar anyanyelvű nagy matematikusok is azt mondták sokszor: hja, magyar anyanyelvvel könnyű nagy matematikusnak lenni.

S ha összevetjük ezeket a véleményeket az alábbiakkal, a titokról még jobban fellebben a fátyol:

Az olvasók bizonyára emlékeznek a Millenárison felépített „Álmok álmodói – Világra szóló magyarok” című kiállításra. (E sorok írója is ott szerénykedett, a falon lógva – mint filmrendező.) Nos, aki ezt a kiállítást nyitott szemmel végignézte, meghökkenhetett: mi kitalálni való maradt másoknak? Bizony kevés. Tudjuk jól a sort: ejtőernyő, szélturbina, taposómalom, markológép, lánchíd, személyfelvonó, vízturbina, gőzturbina, dinamó, elektromotor, porlasztó, benzinmotor, benzinmotoros autó, torziós inga, villamos gyújtóberendezés, vasút villamosítása, automata sebességváltó, bolygókerékes sebességváltó, bakelit hanglemez, sötétkamra, porcelánfajansz, telefonközpont, számítógép, golyóstoll, gyufa, helikopter, lökhajtású repülő, torpedó (robotrepülőgép), világító dióda, hold-radar, a kozmikus sugárzás és a biomágnesesség felfedezése, abszolút geometria, mely az általános relativitás alapköve, hangosfilm, képtávíró, a stressz fogalma, hologram stb., stb., s hogy a régiekről is megemlékezzünk: kerék, fazekaskorong, tejpör, kengyel, visszacsapó íj, gomb, fehérnemű, szauna, központi fűtés, réz, vörösréz, acélrugó, kocsí (hintó), stb., s bizony... az írás és a könyv is: márpedig a felsoroltak (és még sok-sok további) csaknem kiteszik a mai művelt világ alappilléreit. És akkor még itt vannak az íróink, költőink, zeneszerzőink is... (Karinthy Frigyes találmánya a felfújható gumi-földgömb.)

Nem tagadható: csaknem minden alapelv (pl. kerék, dinamó, elektromotor, benzinmotor, írás, számítógép), mely ma a földön használatos, nyelvünkön gondolkodók teremtménye (az eurázsiai nagy vallások is.). Aztán az alapeleményt lehet tökéletesíteni, kicsinyíteni, nagyítani, hozzátenni, fejleszteni stb., amiben például a japánok oly jelesek.

Most pedig vessük össze a fentieket az alábbiakkal:

Ha az olvasó emlékezik a fent említett „Álmok álmodói – Világra szóló magyarok” kiállításra, akkor bizonyára arra is emlékezik, hogy a 2002-ben hatalomra került kormánykoalíció első legfontosabb lépése nem a nyugdíjasok, avagy a gazdaság helyzetének javítása volt, hanem azonnal és minden erőt bevetve lebontotta és eltüntette az „Álmok álmodói – Világra szóló magyarok” című kiállítást - miközben hatalmas volt a látogatottsága.

Vajon miért?

Itt most már természetszerűen merül fel az a kérdés is, hogy van-e összefüggés az említett kiállítás érthetetlen és kegyetlen lebontása között, s aközött, hogy a Magyar Tudományos Akadémia a magyar nyelv alacsonyrendű voltát igyekszik elhítni minden magyarral, éles ellentétben állva a magyar nyelvet vizsgáló külföldi szakértők véleményével?

E kérdésre tiszta és pontos választ kaphatunk.

Aki vizsgálni kezdi megalapításától kezdve mindmáig tartóan a Magyar Tudományos Akadémiának a magyar nyelvről (és a magyar történelemről) alkotott hivatalos véleményét, bizony nagyon meglepődik. Ugyanis gyökeres fordulatot fedez fel a 48-as forradalom leverését követően. Igaz, már 48 előtt is erős volt a magyar nyelvet megsemmisítő igyekezet. Például Blaha Lujza részint azért maradt meg emlékezetünkben, mert a magyar főváros magyar színpadán magyarul merészelt megszólalni. Ez akkor „skandalum” volt. Hasonló, halált megvető bátorságról tett tanúbizonyságot Széchenyi István is, ő pedig a magyar parlamentben vette magának azt a bátorságot, hogy magyarul szólaljon fel. Ám ez csak a politikai elnyomás

része volt, a Habsburgok magyar-gyűlöletéből fakadt. A magyar nyelvről és történelemről magyar tudományos fórumon kialakított vélemény a Kiegyezés után lendült át teljesen az ellenkező oldalra: mégpedig a magyarokra megalázóvá, s vált aztán ez a vélemény egyeduralkodóvá – mindmáig.

Itt tehát az a nagy kérdés, hogy vajon mi volt a Magyar Tudományos Akadémiai hivatalos véleménye a Nagy Fordulata előtt?

Erre a Magyar Tudományos Akadémiának az 1860-as években már csak nagy-nagy nehezen, de mégiscsak megjelent szótárában az úgynevezett Czuczor-Fogarasi értelmező szótárban, melynek előkészítésében Vörösmarty Mihály is részt vett – könnyen találunk választ. Nagy költőnk, Berzsenyi Dániel önmaga is kutatta a magyar nyelv múltját, s eredményéről így ír: „Bukdozásaim haszon nélkül nem maradtak, sőt örömet tapasztaltam, hogy a magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja“. A fent nevezett szótárban természetes módon szerepel az adott szócikkeknél, hogy a szanszkritban, ógörögben, latinban stb. milyen kiejtéssel szerepel az a szó. Már a bevezetőben ezt olvashatjuk a szótár fő alapelveként: “Ha tehát akármily nyelvekben oly szókra akadunk, melyek /.../ legalább alaphangban és érteményben egyeznek, észszerűleg állíthatjuk rólok, hogy eredetre rokonok, pl. a hellen gürosz [gur-os], lat. cir-cus, magy. kör, német Kreis, vagy a lat. vort-it, magy. ford-ít, szl. wrát-i; a lat. hort-us, fran. jard-in, ném. Gart-en, magy. kert, szl. hrad, grod, gorod.”

A például mutatott fenti három szócokor: „változatok egy témára”, s az efféle szóromlásokat a „leány-nyelvek”-ben megjelenő természetes romlásként kezelik a szótár írói, ekként határozva meg a leány-nyelveket:

„E leánynyelveken azt tapasztaljuk, hogy az anyanyelv szavaival jobbra úgy bánnak, mint merő lelketlen anyaggal, melyet majd megcsonkítva, majd megtoldva, néha kisimítva, majd összevisszahányva saját szerveikhez és izlésökhöz idomítanak a nélkül, hogy gyökeiket és képzőiket épségben hagynák, s alapérteményökről öntudatok volna. Ezekben a szoros ért. vett nyelvalkotó érzék és szellem kihalt, s helyette csupán az idomítási hajlam és ügyesség működik.”

Tehát a leány-nyelvek keletkezésének oka: kihalt e népekből a nyelvalkotói érzék, s helyette csupán az idomítási hajlam és ügyesség működött. (Könnyű belátni, hogy ez nem csak a nyugati nyelvek, hanem a nyugati társadalmak láttelepe is: bennők csupán az idomítási hajlam és ügyesség működik. Merenghetünk azon, hogy vajon mikor állítanak Czuczor Gergelynek szobrot korszakalkotó felfedezésért – alapvetően a magyar gyökrendszer felfedezésért –, mondjuk Brüsszelben, az EU székháza előtt?) S ami a legfontosabb: e leány-nyelvekből egyértelműen a ma magyarnak nevezett nyelvhez vezet az út, mint forráshoz.

Ám a szabadságharc leverése után fordult a kocka, kitették a magyar nyelvészeket és történészeket a Tudományos Akadémiáról, s helyettük németeket (idegen szívűeket) hoztak. Volt ki akkor kezdett magyarul tanulni, mikor már magas rangot töltött be a Magyar Tudományos Akadémián. (Pl. Josef Budenz, Paul Hunsdorfer, s ez utóbbi arról is nevezetessé vált, hogy elégette a Szentkatolnai Bálint Gábor által összegyűjtött magyar rovásírásos emlékeket. A vonulat eredete világos: a XVIII. században élt német J. E. Fischer és A. L. Schlözer már történelem nélküli népnek minősítette a magyarokat.)

Tehát nem arról van szó, hogy a Magyar Tudományos Akadémia magyar tudósai egyszer csak hirtelen és egyöntetűen az ellenkezőjét kezdték állítani annak, mint amit addig mondtak, hanem arról van szó, hogy egyszerűen lecserélték a „személyzetet” – felelősséggel leírható: magyargyűlölőkre.

Aztán a magyar tudósok, írók, költők már csak a partvonalról, minden hatalomtól megfosztva figyelhették, micsoda rombolás, sáskajárás történik itt. Arany János ezt írta szomorúan (Az orthológusokra):

„Kisütik, hogy a magyar nyelv
Nincs, nem is lesz, nem is volt,

Ami új van benne mind rossz,
Ami régi, az meg tót.“

Jókai Mór elegáns és maró gúnnyal tiltakozva ezt írta:

„Mellemre tett kezekkel hajolok meg a nagybecsű ethnographiai adathalmaz, az összehasonlító nyelvészet szólajstromai előtt; /.../ de minderre csak azt mondhatom: a magyarok nyelve mindig magyar volt.“

De a közelmúltban is érdekes megfigyelésre adódott lehetőség. Nemrégiben jelent meg Mario Alinei „Ősi kapocs” című könyve, melynek eredeti olasz címe: „Etruszk: a magyar archaikus formája”. Vagyis hogy az etrusz nyelv a korabeli magyar nyelvvel azonos. Ezt persze tudtuk, csak hát egészen más, ha külföldi tudós is ezt állítja. Ám láthattuk: ahol hírt adtak e könyvről, csak a szerző és a könyv lejárására ügyeltek. (Itt jegyzem meg, hogy rendre összeakadok nyugati nyelvészekkel, akik lázas sietséggel tanulnak magyarul. Ők már tudják, hogy enélkül nem megy.) Ugyanígy kimutatható, hogy igen mély és szerves nyelvünkek az ógöröggel, latinnal és az angollal való kapcsolata is. (Lásd Varga Csaba: Az angol szókinccs magyar szemmel, illetve Ógörög: régies csángó nyelv, egyaránt a FRÍG Kiadó kiadványai; Szabédi László: A magyar nyelv őstörténete, Kriterion Könyvkiadó, Bukarest, 1974. Összefoglalóan bizonyítja mindezt László Géza könyve: A magyar nyelv, mint a nyelvek egységes eredetének bizonyítéka, Szekszárd, 1931, magánkiadás.)

Nyelvünk múltját illetően nem kell csak Európára szorítkoznunk. Horvát István írja 1825-ben („Rajzolatok a magyar nemzet legrégebb történetei“-ből, Pest, 1825): “Pözsög a’ Szent Írás mindenféle a’ régi Magyar nevektől és régi Magyar Írásmódtól. Ti éjjel-nappal Szent Írást olvasó Rokonim! Hogyan nem vettétek ezeket észre a’ sok század alatt!” Református lelkész fia lévén töviről hegyire meg kellett ismernem a Bibliát. Remekül szórakoztam a benne sorjázó rengeteg magyar néven, főnéven. Pl. Aba, Ámos, Arad, Árpád, Béla, Dalajás, Éber, Eper, Ér, Erdei, Gál, Gáth, Húr, Hús, Jósafa, Juta, Kácor, Kádár, Kállai, Kedes, Kenéz, Kászi-fia, Keszed, Kis, Kóc, Kút, Lúd, Más, Moholi, Pára, Perc, Sallai, Sárai, Sáros, Szabad, Szalka, Szárai, Széled, Szemes, Szin, Só, Sófai, Súr, Tábor, Tél-Harsa, Torma, Úr, Uri stb. Tessék csak felütni a Bibliát! Ma is úgy vagyunk nevelve, hogy az ilyen észrevételeken mosolyognunk illik (s orvosért kiáltanunk, mert hogy magyar?... az lehetetlen), gondolom néhány olvasó máris megingott kissé, ám néha gondolkodni is érdemes: tessék olyan nyelvet mondani, amelyben közzavak a fenti nevek, mert hogy a nevek szavak. Ráadásul e nevek hibátlan magyar ragozásúak is! Akkor pedig milyen nyelv mellett kell letenni a voksunkat? Hogy van, akinek ez nem tetszik? Mire kötelez ez bennünket? Semmire. Ám van másféle támpont is. Tudja-e az olvasó, hogy II. András királyunk a 20 000 fős keresztes hada élén megérkezett ugyan a Szent Földre, ám nem kezdte mérsárolni az ellenfelet, mert rögvést kiderült: akikkel csatáznia kellett volna, azok magyar ajkú rokonaink. Akik II. Andrást menten Jeruzsálem királyává választották. Ezért II. Andrást kiátkoztatott, ezúttal már másodszor, a teljes magyar néppel egyetemben. (Így járt Aba Sámuel is: ő maga és külön a teljes magyar nép szintúgy egyaránt kiátkoztatott.) Még Jeruzsálem neve is magyar, nem rég még így is írták: Hierosólyom, ahol hier=har, azaz felmagasló, lásd pl. Hargita (Har-gita, Har-sányi hegy). Sólyom pedig a szentlélek madara, pontosabban isten lelkének megszemélyesítője – de azt hiszem, ezt nem kell részleteznem egy magyarnak: a Turul. A Bibliából is ismert szaracénok is szintisza magyar emberek voltak, csak épp a muzulmán vallás hívei. Nevük jelentése: sárszín = szaracén, ugyanis valami oknál fogva a sárga színt tartották magukra, vagy mások rájuk jellemzőnek. Ha már e tájékon járunk: tudja-e az olvasó, hogy a Kaukázus alatt, a Kaspi-tenger és az Ararát között lévő országban élők – ott, ahol két Zab nevű folyó is van, s nem messze erednek a Vajk és a Tündérek hegytől (ma is ez a nevük, ahogy van ott még Kangavár, Almás is, pedig sok víz lefolyt azóta a Dunán) – az 1200-as években magyar nyelvű papokat kértek a pápától, mert

úgy gondolták, mégiscsak jobb, ha a nép érti papjainak beszédét. Továbbá a Kaukázus északi oldalán is volt egy országunk, királyság, 1200 körül még állt. Legnevesebb királya szlávosan írva: Jeretyán, magyarul Gyertyán, s ezen országunk fővárosának neve: Magyar. (Az 1700-as évek közepén még láthatók voltak palotáinak romjai.) Ez tehát három magyar ország: egy időben! Volt egy negyedik is: ide ment Juliánusz barát. Az eddig leírtakból pedig már sejthető, hogy miért csak ez utóbbiról hallhatunk, a másik kettőről egy szót sem. Mert ez van legmesszebb a „művelt világtól”. (Az sem szerepel a tankönyvekben, hogy Kiev neve is magyar szó: Kev, azaz köv=kő, s az itteni IX. századi nagy építkezések vezetőinek nevét is tudjuk: Cseke és Keve kapitányok).

Tehát a nagy titkokról (a titkosított magyar múltról) így még inkább fellebbent a fátyol.

A fentieket átgondolva tehát most már kimondhatjuk: időközben meg lettünk fosztva a múltunktól – papíron.

Hogy miért? Az ám az igazán cifra történet. Itt most csak annyit, hogy az ősnép sorsa mindig ez, legyen szó Amerikáról, avagy a Föld ellenkező oldalán lévő Ausztráliáról. A mi nyelvünk és műveltségünk pedig a Kárpát-medence ősnyelve és ősműveltsége.